

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 115.464 van 6 februari 2003
in de zaak A. 132.294/X-11.258.**

In zake :

1. Danny VANRUSSELT,
 2. Sermain DE GELISSEN,
 3. Maria PELSSERS,
- die woonplaats kiezen bij
Advocaat F. DE PRETER,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Keizerslaan 3

tegen :

1. de gemeente MAASMECHELEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat G. CRAYBEX,
kantoor houdende te 3630 MAASMECHELEN,
Europaplein 13,
2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat L. DEHAESE,
kantoor houdende te 3500 HASSELT,
Luikersteenweg 187.

tussenkommende partij :

de n.v. BRIM,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. CILLISSEN,
kantoor houdende te 3600 GENK,
Grotestraat 122.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Danny VANRUSSELT, Sermain DE GELISSEN en Maria PLESSERS op 24 januari 2003 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van het besluit van 10 januari 2003 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Maasmechelen waarbij aan de n.v. BRIM de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van een benzinestation en de afbraak van drie woningen op een terrein gelegen Rijksweg 473-475 te Maasmechelen, kadastraal bekend Sectie B, nrs. 953 k, 949 r, 949 p en 952 k;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 27 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 januari 2003, om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. DE PRETER, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van Advocaat K. VAN ALSENOY, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, van Advocaat J. DECKMYN die, loco Advocaat L. DE HAESE verschijnt voor de tweede verwerende partij, en van Advocaten M. CILISSEN en E. MATTERNE, die verschijnen voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur J. CLEMENT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de n.v. BRIM met een ter terechtzitting neergelegd verzoekschrift heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, verzoekende partijen uiteenzetten wat volgt :

"Tegen de eerste vergunning werd geen procedure tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld omdat, bij de kennisname van het bestaan van de eerste vergunning, op 9 maart 2001, de verzoekende partijen niet beschikten over duidelijke aanwijzingen dat de werken binnen korte tijd zouden

aanvatten. Dit blijkt achteraf ook correct te zijn geweest, nu de werken pas meerdere maanden later werden aangevat.

Zij hebben gepoogd om de eigenlijke bouwwerken stil te laten leggen. Dit is in eerste instantie gelukt, maar na derdenverzet werd het verbod opgeheven, onder meer omdat geen procedure tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingesteld.

Voor de tweede procedure tot schorsing werd gekozen voor de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, en dit om de volgende redenen.

- het terrein was volledig bouwrijp gemaakt.
- de aanvrager heeft onmiddellijk nadat het derdenverzet tegen de beschikking van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren werd ingewilligd, de werken verdergezet.

Uw Raad heeft in het arrest 102.514 de uiterst dringende noodzakelijkheid aangenomen.

De huidige omstandigheden zijn niet anders. Het terrein ligt er nog net zo bij als in januari 2002. De aanvrager heeft zelfs de aankondigingsborden en de werfkeet niet weggehaald, zodat aangenomen kan worden dat de aanvrager nog steeds het voornemen heeft om onmiddellijk met de werken te starten, zodra de vergunning definitief is.

Aangezien alle voorbereidingen getroffen zijn, valt te verwachten dat de werken zeer ver gevorderd zullen zijn op het ogenblik dat uw Raad, volgens de gewone procedure, de schorsing kan bevelen.

Ondanks het feit dat de eerste milieuvergunning is verleend, werd een wijziging aan deze milieuvergunning toegestaan, zodat de vergunning klaarbijkelijk ten uitvoer kan worden gelegd. Er hangt wel een administratief beroep tegen deze milieuvergunning, maar dit administratief beroep is niet schorsend.

De verzoekende partijen hebben ook voldoende diligent gehandeld. Zij hebben niet nagelaten op eigen initiatief informatie in te winnen bij het gemeentebestuur omtrent de stand van zaken in het dossier, reden waarom zij ook kennis kregen van het bestaan van de vergunning binnen vijf dagen nadat deze was toegekend. Zij hebben ook onmiddellijk het nodige gedaan om van deze vergunning een afschrift te krijgen, met name door eerst een schriftelijke aanvraag in te dienen, en zich nadien naar het gemeentehuis te begeven. Het verzoekschrift werd vervolgens zonder uitstel ingediend.

In het verzoekschrift worden meerdere middelen aangehaald. Dit is op zich geen negatie van het uiterst dringende karakter van het verzoekschrift. De verzoekende partij(en) zouden anders verweten kunnen worden dat de middelen die zij niet (hebben) aangevoerd in het verzoekschrift tot schorsing, door henzelf niet ernstig werden geacht. Het is geenszins aan de verzoekende partijen te wijten dat na twee eerdere procedures voor uw Raad de afgeleverde vergunning nog steeds vele gebreken telt";

Overwegende dat noch de eerste verwerende partij, noch de tweede verwerende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering betwisten;

Overwegende dat de tussenkomende partij niet betwist dat de verzoekende partijen met de vereiste spoed hebben gehandeld, maar opwerpt dat "niet op een geloofwaardige manier kan worden geponeerd dat de inrichting

afgewerkt en in werking zou zijn binnen de termijn waarin een gewoon schorsings-arrest kan worden verwacht, met name 45 dagen" en dat er geen argumenten zijn aangevoerd die het gebruik van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kunnen verantwoorden;

Overwegende dat uit de niet betwiste historiek van deze zaak zoals uiteengezet in het verzoekschrift blijkt dat bij de vergunninghoudster de wil bestaat zo snel mogelijk tot de realisatie van het betrokken benzinestation over te gaan; dat de tussenkomen partij niet betoogt dat hangende de vordering tot schorsing niet zal worden overgegaan tot de uitvoering van de werken van zodra de vergunning uitvoerbaar is; dat de termijn van 45 dagen een termijn van orde is; dat, gelet op het overbelast zijn van de Raad van State, de gemiddelde duur van een procedure die niet bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingesteld, langer is dan 45 dagen; dat niet is vereist dat wordt aangetoond dat het volledige vergunde bouwwerk afgewerkt en in gebruik zal zijn genomen indien de vordering volgens de gewone procedure wordt ingesteld; dat in casu aannemelijk is dat de vergunde werken zodanig zullen zijn gevorderd dat een vordering volgens de gewone procedure geen nuttig effect meer zou hebben;

Overwegende dat de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering afdoende verantwoord is;

Overwegende dat verzoekers in het eerste onderdeel van het derde middel de schending aanvoeren van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat de bestreden beslissing van het college van burgemeester en schepenen geen eigen motivering van de aanvaardbaarheid van het vergunde inhoudt, maar zich beperkt tot het overnemen van het advies van de gemachtigde ambtenaar, zonder zich erbij aan te sluiten, terwijl uit genoemde bepalingen blijkt dat het college van burgemeester en schepenen ertoe gehouden is zich een eigen opvatting te vormen over het vergunde;

Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat het college van burgemeester en schepenen zich wel degelijk een eigen opvatting heeft gevormd zoals blijkt uit het gunstig advies dat wordt geciteerd in het advies van de gemachtigde ambtenaar, en dat "een groot deel van de argumenten van verzoekers (hiertegen) is gericht";

Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt dat "het schepencollege (...) een eigen motivering (heeft) ontwikkeld, zoals ondermeer blijkt uit het uittreksel uit de notulen van de zitting van 19.07.2002";

Overwegende dat de tussenkomende partij antwoordt dat na de weergave van het advies van de gemachtigde ambtenaar het college van burgemeester en schepenen beslist om "bijgevolg" de vergunning te verlenen, hetgeen betekent dat zij de door de gemachtigde ambtenaar gegeven motivering tot de hare heeft gemaakt, en aldus wel degelijk een eigen motivering heeft gegeven in het bestreden besluit;

Overwegende dat luidens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen elke eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat deze afdoende moeten zijn; dat hieruit volgt dat enkel met de in het bestreden besluit zelf vermelde redengeving rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat artikel 43, § 1, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, bepaalt dat zolang voor het gebied waarin het goed begrepen is geen goedgekeurd bijzonder plan van aanleg bestaat, de vergunning niet kan worden verleend dan op eensluidend advies van de door de Vlaamse Regering gemachtigde ambtenaar of ambtenaren van Administratie voor Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, "de gemachtigde ambtenaar" genoemd; dat luidens § 4 van hetzelfde artikel de vergunning het beschikkend gedeelte van het advies van de gemachtigde ambtenaar moet overnemen, en de gemachtigde ambtenaar nagaat of zijn advies in acht werd genomen en, zo niet, de beslissing van het college van burgemeester en schepenen schorst;

Overwegende dat de bij de genoemde bepalingen aan het college van burgemeester en schepenen opgelegde verplichting het beschikkend gedeelte van het advies van de gemachtigde ambtenaar over te nemen in de beslissing waarbij het over de bouwaanvraag beslist, ertoe strekt het toezicht van de gemachtigde ambtenaar op de beslissingen van het college van burgemeester en schepenen mogelijk te maken; dat de gemachtigde ambtenaar immers op zicht van de

vergunning moet kunnen nagaan of deze overeenstemt met het gegeven advies en, zo niet, deze te schorsen; dat evenwel het feit dat op de beslissingen van het college van burgemeester en schepenen door de gemachtigde ambtenaar controle wordt uitgeoefend, dit college er niet van ontslaat zich een eigen opvatting te vormen en te onderzoeken of een aanvraag om stedenbouwkundige vergunning in overeenstemming is met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen en of de beoogde werken en handelingen de behoorlijke aanleg van de plaats niet in het gedrang brengen en of aan de eisen gesteld ter waarborging van de goede aanleg - door het college beter gekend dan door de gemachtigde ambtenaar - is tegemoetgekomen; dat het college van burgemeester en schepenen, doordat het over een eigen beslissingsbevoegdheid beschikt, ertoe gehouden is zijn eigen motivering te doen kennen in de beslissing zelf; dat, ingeval het college van oordeel is dat, wat hem betreft, de redenen vervat in het beschikkend gedeelte van het advies van de gemachtigde ambtenaar het verlenen van de vergunning afdoende verantwoorden, de motiveringsplicht op zijn minst vereist dat het college van burgemeester en schepenen dit in zijn beslissing over de aanvraag om stedenbouwkundige vergunning dan ook met zoveel woorden vermeldt;

Overwegende dat het bestreden besluit na te hebben gesteld : "Het college van burgemeester en schepenen heeft kennis genomen van het eensluidend advies van de gemachtigde ambtenaar, uitgebracht op 14/11/2002", zowel het "overwegend gedeelte" als het "beschikkend gedeelte" van het advies van de gemachtigde ambtenaar heeft vermeld; dat zonder enige eigen overweging het college van burgemeester en schepenen besluit "Bijgevolg beslist het college van burgemeester en schepenen in zitting van 10/01/2003 het volgende : Het college van burgemeester en schepenen geeft de vergunning af aan de aanvrager, die ertoe verplicht is :

- 1° het college van burgemeester en schepenen en de gemachtigde ambtenaar per aangetekende brief op de hoogte te brengen van het begin van de werkzaamheden of handelingen waarvoor vergunning is verleend, ten minste acht dagen voor de aanvatting van de werkzaamheden of handelingen;
- 2° de voorwaarden vermeld in het advies van de gemachtigde ambtenaar na te leven;
- 3° het advies van de brandweerdienst is strikt te volgen;
- 4° een regenwaterput te plaatsen;
- 5° de aansluiting op de riolering dient te geschieden door middel van een septische put, tevens dient er een wacht - of schouwingsput van voldoende afmeting voorzien te worden tegen de grens van het openbaar domein - particuliere eigendom.";

Overwegende dat het overwegend gedeelte van het bestreden besluit geen eigen motivering van het college van burgemeester en schepenen vermeldt; dat de vermelding in het advies van de gemachtigde ambtenaar onder de hoofding "externe adviezen" "dat het college van burgemeester en schepenen van Maasmechelen op 19/7/2002 terzake een voorwaardelijk gunstig advies verleende", met vermelding van de in dit advies gestelde voorwaarde, op het eerste gezicht niet als een afdoende eigen motivering van het college kan worden beschouwd; dat de vermelding "bijgevolg beslist het college van burgemeester en schepenen" op het eerste gezicht een verwijzing is naar het vereiste gunstig advies van de gemachtigde ambtenaar, en geen beslissing van het college om zich de motivering van dit advies ook eigen te maken; dat het onderdeel van het middel ernstig is;

Overwegende dat verzoekers in het eerste onderdeel van het eerste middel de schending aanvoeren van artikel 7.2. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, van het gewestplan Limburgs Maasland, vastgesteld bij koninklijk besluit van 1 september 1980, en van de motiveringsplicht opgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat de bestreden beslissing vergunning verleent voor een terrein dat is gelegen zowel in een industriegebied als in een woongebied, zonder evenwel in het industriegebied een bufferzone te voorzien, terwijl de industriegebieden een bufferzone dienen te omvatten;

Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen een functionele buffer en een formele buffer, dat de formele buffer in de zin van artikel 7.2. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 in feite dient om een overgang te voorzien vanuit esthetisch en stedenbouwkundig oogpunt, en dat uit het inplantingsplan blijkt dat er wel degelijk zulke bufferzone werd voorzien "door de aanwezigheid van een groenstrook met beplanting in de KMO-zone zoals de gemachtigde ambtenaar terecht opwerpt";

Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt dat in een bufferzone in de zin van artikel 7.2.0. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 werd voorzien zoals blijkt uit de overwegingen van het gunstig advies van de gemachtigde ambtenaar, en dat de aanleg van de groenvoorzieningen dient gerealiseerd te worden in dezelfde periode als de werken van het benzinestation;

Overwegende dat de tussenkomende partij antwoordt dat er wel degelijk in een bufferzone wordt voorzien, nu uit het advies van de gemachtigde ambtenaar blijkt dat een talud wordt aangelegd met beplanting van 4,70 m breed en 2 m hoog (kruinhoogte) waardoor de naastliggende woningen op een voldoende en efficiënte manier worden afgeschermd;

Overwegende dat artikel 7.2.0. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen bepaalt wat volgt :

"Art. 7.2. De industriegebieden :
2.0. Deze zijn bestemd voor de vestiging van industriële of ambachtelijke bedrijven. Zij omvatten een bufferzone. (...)";

Overwegende dat voormelde bepaling uitdrukkelijk stelt dat de industriegebieden een bufferzone moeten omvatten; dat die bufferzone, in tegenstelling tot die waarvan sprake in artikel 14, 4.5. van hetzelfde besluit, niet bedoeld is als een afzonderlijk bestemmingsgebied, doch als een binnen de grenzen van het industriegebied te situeren strook, waarvan de breedte en de aanleg dienen te worden bepaald in de stedenbouwkundige vergunning, verleend voor de randpercelen, of bij de goedkeuring van een verkavelingsplan of de vaststelling van een aanlegplan van dat gebied; dat zodanige bufferstrook is bestemd om het industriegebied af te schermen van het naastliggende bestemmingsgebied;

Overwegende dat uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat het bouwterrein is gelegen, deels in gebied voor ambachtelijke bedrijven en voor kleine en middelgrote ondernemingen, en deels in woongebied; dat evenmin wordt betwist dat artikel 7.2.0. van toepassing is;

Overwegende dat het advies van de gemachtigde ambtenaar, waarnaar de verwerende partijen en de tussenkomende partij verwijzen, hieromtrent stelt wat volgt :

"Beschrijving van de bouwplaats, de omgeving en het project
(...)

Overwegende dat omwille van een optimaal grondgebruik het aanleggen van een bufferzone een enorme beperking zou leggen op de nog smalle resterende KMO-zone aldaar, mede door het bestaan van een reservatiestrook voor wegenis op het gewestplan;

Overwegende dat t.o.v. het verder gelegen regionaal bedrijventerrein 'Oude Bunders' wel een buffering is voorzien met enerzijds de autosnelweg die op een groene berm is ingeplant en anderzijds met de vallei van de Kikbeek;

Overwegende tenslotte dat het bouwontwerp op de eigen percelen voorziet in een groenstrook die voornamelijk gesitueerd moet worden in de KMO-zone; dat daarmee tegemoet wordt gekomen aan de eis van een bufferzone tussen KMO-zone en woongebied; dat van de n.v. BRIM niet kan worden verwacht een bufferzone aan te leggen buiten de eigendomsgrenzen;

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

(...)

Overwegende dat inzake de inbuffering van het benzinestation t.o.v. de aanpalende woningen het vroegere bouwontwerp inderdaad voor verbetering vatbaar was; dat hieromtrent de stedenbouwkundige aanvraag dan ook terecht werd aangepast; dat t.o.v. de naastliggende woning, in afwijking van de vorige aanvraag, een talud met beplanting wordt voorgesteld over een breedte van 4,70 m en een kruinhoogte van 2 m; dat met deze buffering de inrichting beter en ook voldoende wordt afgeschermd van de naastliggende woningen gelegen binnen het woongebied;

Overwegende dat met deze wijziging de expliciete vereiste van een bufferzone tussen woongebied en KMO-zone wordt ingevuld; dat gezien de specifieke perceelsconfiguratie tussen het benzinestation, garage DEXTERS en 't MEUBELHOF deze buffering ook deels komt te liggen in woongebied hetgeen aanvaardbaar is omdat op deze wijze de onderhavige inrichting wordt afgeschermd van de woningen gelegen binnen woongebied;";

Overwegende dat uit de goedgekeurde plannen blijkt dat de buffering bestaande uit een talud met beplanting volledig in woongebied wordt voorzien; dat zodanige buffer op het eerste gezicht niet als een door artikel 7.2.0. vereiste bufferzone kan worden aangenomen, aangezien zij zich niet situeert binnen de grenzen van het industriegebied; dat de groenzone die wordt voorzien langsheen de geplande rotonde en de aan te leggen weg evenmin in aanmerking lijkt te kunnen komen om te voldoen aan de vereiste bufferzone, aangezien uit de goedgekeurde plannen blijkt dat deze groenstrook niet rechtstreeks paalt aan het woongebied, maar binnen het gebied voor ambachtelijke bedrijven en voor kleine en middelgrote ondernemingen tussen deze groenstrook en het woongebied, nog een circulatieweg met een breedte van 4,80 m wordt voorzien; dat het eerste onderdeel van het eerste middel ernstig is;

Overwegende, wat de derde door artikel 17, §§ 1 en 2, opgelegde voorwaarde betreft, dat het arrest nr. 102.514 van 14 januari 2002 geoordeeld heeft dat de door verzoekende partijen alsdan gegeven uiteenzetting voldoende concrete gegevens bevatte die aannemelijk maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden stedenbouwkundige vergunning voor "het bouwen van een benzinestation en de afbraak van 3 woningen" een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kon berokkenen; dat de verzoekende partijen stellen dat de thans bestreden vergunning

hetzelfde project betreft, met een beperkt aantal wijzigingen, met name het wegvallen van de car-wash, het voorzien in een andere verkeersafwikkeling, met name in eerste instantie rechtstreeks uitgevend op de Rijksweg, en in een tweede fase langs een nog aan te leggen weg die de Industrielaan met een rotonde op de Rijksweg verbindt, en de aanleg van een "bufferwal"; dat de verzoekende partijen aanvoeren dat het geplande benzinestation maar liefst 7 brandstofverdeelinstallaties met in totaal 37 verdeelslangen, waarvan 2 high speed dieselpompen met elk 2 verdeelslangen specifiek voor vrachtwagens omvat, dat gelet op de opslagcapaciteit van 130.000 liter aangegeven in de milieuvergunning, waarin het dagverbruik op hetzelfde aantal liter wordt geraamd, samen met het cliënteel dat enkel voor de eetgelegenheid en de shop komt, mag worden aangenomen dat het aantal voertuigbewegingen per dag rond de 800 zal bedragen, waaronder een groot aantal vrachtwagens; dat zolang de rotonde niet is aangelegd een verkeersonveilige toestand ontstaat op een honderdtal meter van hun woningen, dat eenmaal de rotonde en de nieuw aan te leggen weg er zullen zijn, de verkeersafwikkeling langs deze weg moet geschieden, waarbij aannemelijk is dat een aantal klanten via de Industrielaan langs hun woningen terug naar de Rijksweg zullen rijden, dat de uitrit is voorzien op ongeveer 40 m van de percelen van de tweede en derde verzoeker, die vanuit hun woning recht de nieuw aan te leggen weg inkijken, en op ongeveer 50 m van de woning van de eerste verzoeker, dat deze toestand eveneens ernstige geluidshinder zal meebrengen; dat verzoekers voorts aanvoeren dat er visuele hinder zal ontstaan door het rechtstreekse uitzicht op een benzinestation, waar zij vroeger uitzicht hadden op een tuin, dat het duidelijk is dat de gebouwen hoger zijn dan de voorziene bufferwal, en men zich daarenboven binnenshuis hoger bevindt dan het straatniveau, zodat men over de wal heen zal kijken; dat er tevens lichtvervuiling zal ontstaan door de neonreclames die zullen worden aangebracht, en dat alle voornoemde hinder continu zal zijn vermits het geplande benzinestation 24 uur per dag zal geopend zijn, en dat er tevens gevaar zal ontstaan voor ontploffing en brand; dat, eenmaal de vergunde gebouwen zijn opgericht, het niet te verwachten valt, gelet op de algemene praktijk terzake, dat in geval van vernietiging van de stedenbouwkundige vergunning, deze gebouwen nog op korte termijn kunnen verdwijnen, zodat genoemde nadelen zullen aanwezig blijven;

Overwegende dat verzoekers' uiteenzetting voldoende concrete en overtuigende gegevens bevat die aannemelijk maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden stedenbouwkundige vergunning, ondanks de wijzigingen die werden aangebracht aan de door het arrest nr. 102.514 van 14 januari

2002 geschorste stedenbouwkundige vergunning, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat is voldaan aan de door artikel 17, §§ 1 en 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te bevelen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. BRIM in de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het besluit van 10 januari 2003 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Maasmechelen waarbij aan de n.v. BRIM de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van een benzinestation en de afbraak van drie woningen op een terrein gelegen Rijksweg 473-475 te Maasmechelen, kadastraal bekend Sectie B, nrs. 953 k, 949 r, 949 p en 952 k.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes februari 2003, door :

de H.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.